

Arrest

nr. 309 975 van 16 juli 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. D'HAENE
Warandestraat 66
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 december 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 26 januari 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 12 juni 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 21 juni 2023 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar zus die de Nederlandse nationaliteit bezit.

Op 14 december 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artike158 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie 1, die op 21.06.2023 werd ingediend door:

Naam: C. (...) - Voornamen: E. (...) A. (...) O. (...) - Nationaliteit: Suriname - Geboortedatum: (...) 1970

Geboorteplaats: (...) - Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 21.06.2023 gezinshereniging aan met haar zus zijnde C. (...) M. (...) J. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...;

Artikel 47/3, 52 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2 0, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, 52 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Attest van het management Instituut Grondregistratie en landinformatie Systeem (MI-GLIS), Afdeling Kantoor van de Bewaarder (KvB) 10.08.2022 waarin wordt verklaard dat uit onderzoek in de openbare registers, voor zover kon worden nagegaan niet is gebleken dat vanaf de geboorte tot heden enig onroerend goed of een beperkt zakelijk recht ten name van betrokkene geregistreerd staat.

- geldstortingen (Moneygram) van de referent aan betrokkene voor de periode april 2017 — maart 2019

- verschillende kassatickets (o.a. kruidvat, Albert Heijn, jumbo, primark,...) zonder persoonsgegevens. Zonder persoonsgegevens kan niet nagegaan worden aan wie deze kassatickets toebehoren.

- Kassaticket apotheek Pieters dd. 20.12.2022 op naam van betrokkene, getuigschriften voor verstrekte hulp dd. 20.12.2022 en 31.03.2023 op naam van betrokkene: Deze documenten tonen niet aan dat betrokkene ten laste viel van de referent in het land van herkomst.

- factuur Pearle dd. 15.07.2020 op naam van betrokkene + betaalbewijs, offerte optical center dd. 21.03.2023 op naam van betrokkene: Deze documenten tonen niet aan dat betrokkene ten laste viel van de referent in het land van herkomst

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentpersoon sedert juli 2020 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is dus geen sprake. Zij heeft zich in België kunnen vestigen. Voor zover betrokkene en de referentpersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst/origine deel uitmaakte van het gezin van de referentpersoon, dient opgemerkt te worden dat hier geen enkel bewijs van werd voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene sedert 26.06.2023 officieel gedomicilieerd is op het adres van de referentpersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentpersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst/origine ten laste was van de referentpersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene enkel een attest voorgelegd heeft van het management Instituut Grondregistratie en landinformatie Systeem (MI-GLIS). Louter en alleen een attest waaruit blijkt dat er geen onroerende goederen geregistreerd werden op haar naam bewijst niet dat zij onvermogen was in het land van herkomst. In hoeverre betrokkene financieel onvermogen was in het land van herkomst, werd niet aangetoond.

Echter gezien uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat betrokkene onvermogen was in haar land van herkomst of origine, kan dus niet worden gesteld dat zij op deze sommen aangewezen was om te voorzien in haar basislevensonderhoud, dan wel dat deze bedragen verzonden en aangewend werden met het oog op andere doeleinden. Deze geldstortingen tonen dus niet aan dat betrokkene ten laste was van de referentpersoon van in het land van herkomst.

Voor zover betrokkene en de referentpersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentpersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat zij

onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat.

Het gegeven dat betrokkene sedert 21.06.2023 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 20 van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 751 van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zijn/haar adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politicommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet. Ter adstruering van haar eerste middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

"a. m.b.t. het ten laste zijn in het land van herkomst

1.- Verzoekster benadrukt dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat niet wordt aangetoond dat zij in het verleden in haar land van herkomst (Suriname) ten laste was van haar zus E. (...) C. (...) (de referentiepersoon)

2.- Nochtans wordt in de bestreden beslissing erkend dat:

- een zeer recent attest voorligt van het MI-GLIS waarin vermeld wordt verzoekster geen onroerend goed bezit (en overigens ook nooit bezit heeft)

- er bewijzen van geldstorting worden voorgelegd in de periode 2017-2019 (gedurende twee j aar)

3.- Verzoekster toont afdoende aan dat ze geen onroerend goed heeft (gehad) in Suriname en financieel gesteund werd door haar zus (de referentiepersoon) via geldstorting. Een beter bewijs dat ze onvermogen is, kan toch moeilijk geleverd worden.

4.- Verzoekster was in het land van het herkomst (Suriname) onvermogen, had geen onroerend goed en was financieel afhankelijk van geldstorting van haar zus. Daarmee is de afhankelijkheidsvoorwaarde aangetoond. Tot 2017 was ze volledig financieel afhankelijk van haar echtgenoot. Verzoekster heeft nooit gewerkt.

b. m.b.t. het ten laste zijn in België

1 - Verzoekster heeft geen inkomen in België. Ze kan en mag in België niet werken en heeft dat ook nooit gedaan. Ze geniet ook niet van een vervangingsinkomen en krijgt ook geen financiële of materiële steun van de overheid. Daarmee staat vast dat verzoekster, die bij haar zus (de referentiepersoon) woont, volledig afhankelijk is van de dagdagelijkse steun van haar zus om te kunnen leven: eten en drinken, wonen, kopen van kledij en andere levensnoodzakelijke dingen, . . .

2.- De bestreden beslissing schendt art. 47/1, 2 0 en 47/3, 52 van de Vreemdelingenwet. Zowel m.b.t. het criterium ten laste geweest zijn in Suriname als het actueel ten laste zijn in België.”

3.2 In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3.2 van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Ter adstruering van haar tweede middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“1. Volgens het vermelde artikel hebben de ten laste komende familieleden het recht op gezinshereniging wanneer ze materieel gesteund worden door de EU-onderdaan. In casu kan niet ontkend worden dat verzoekster al geruime tijd materieel (financieel) gesteund wordt door haar zus M. (...) C. (...).

2. Het enige criterium volgens de vermelde Richtlijn is een echte en structurele afhankelijkheid. Dat wordt ook zo vermeld in de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad. Op blz. 6 van die Mededeling wordt zonder omwegen bepaald:

"In de Richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid .

Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven, moet overeenkomstig de nationale wetgeving de persoonlijke situatie van de betrokken aanvragers zorgvuldig worden onderzocht, waarbij conform overweging 6 rekening moet worden gehouden met hun relatie met de EU-burger of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.

3.- Met dat artikel 3 van de vermelde richtlijn is overduidelijk geen rekening gehouden en de interpretatie van het ten laste zijn wordt in de bestreden beslissing niet alleen veel te strikt toegepast, maar bovendien en vooral in strijd met de Richtlijn toegepast. De Richtlijn en specifiek art. 3 van de vermelde Richtlijn is geschonden.”

3.3 De middelen worden samen behandeld.

Waar verzoekster een inhoudelijke kritiek ontwikkelt ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (cf. RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van het materiële motiveringsbeginsel moet *in casu* worden onderzocht in het licht van de artikelen 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet, aangezien de bestreden beslissing met toepassing van deze bepaling is genomen. Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§3. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.”

Verzoekster diende op 21 juni 2023 een gezinsherenigingsaanvraag in met toepassing van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Ze diende immers een aanvraag tot gezinshereniging in teneinde haar Nederlandse zus in België te vervoegen. Krachtens artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet kan een derdelander-familielid – die niet onder het toepassingsgebied van artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet valt – tot een verblijf in het Rijk worden toegelaten indien hij in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de Unieburger bij wie hij zich komt voegen.

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie”* in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, kan erop worden gewezen dat deze bepaling – hoewel de erin gehanteerde bewoordingen *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”* niet geheel samenvallen – onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3.2 van de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3.2, eerste lid, a) van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (cf. HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (cf. arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; van 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en van 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8).

De doelstelling van artikel 3.2 van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze Unieburger zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, dient het gastland de positie te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van “*familieleden*” vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kunnen worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn (zie punt (6) van de overweging van de Burgerschapsrichtlijn).

In dit kader kan nuttig worden verwezen naar het arrest *Rahman* van het Hof van Justitie van de Europese Unie, waarin wordt gesteld dat artikel 3.2 van de Burgerschapsrichtlijn de lidstaten een verplichting oplegt “om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen”. Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten voor de in artikel 3.2, eerste lid van de Burgerschapsrichtlijn genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd. In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, “zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen” (cf. HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, §§ 21-23). Hieruit volgt dat voor de “andere, niet onder artikel 2, punt 2), vallende familieleden”, een bijzondere relatie van afhankelijkheid met de Unieburger vereist is.

De gemachtigde is *in casu* van oordeel dat niet is aangetoond dat er tussen verzoekster en de referentiepersoon een bijzondere relatie van afhankelijkheid bestaat. In de eerste plaats wordt niet met sluitende bewijzen aangetoond dat verzoekster in haar land van herkomst onvermogen was. Het attest van het MI-GLIS dat daartoe wordt neergelegd, en waarin wordt vermeld dat voor zover kon worden nagegaan niet is gebleken dat vanaf de geboorte tot op heden enig onroerend goed of een beperkt zakelijk recht op naam van verzoekster geregistreerd staat, bewijst enkel en alleen dat er nooit op verzoeksters naam enig onroerend goed werd geregistreerd. Hieruit blijkt niet dat zij effectief onvermogen was in haar land van herkomst. In hoeverre zij werkelijk financieel onvermogen was, wordt niet bewezen. Wat de voorgelegde geldstortingen van de referentiepersoon aan verzoekster betreft, stelt de gemachtigde vast dat – gelet op het feit dat niet is aangetoond dat verzoekster in haar land van herkomst daadwerkelijk onvermogen was – niet kan worden nagegaan in hoeverre verzoekster op deze geldstortingen was aangewezen om te kunnen voorzien in haar levensonderhoud. Uit deze geldstortingen blijkt volgens de gemachtigde dan ook niet dat verzoekster van de referentiepersoon afhankelijk was in het land van herkomst. De overige bewijsdocumenten, bestaande uit kassatickets of facturen van verschillende winkels, tonen evenmin een zodanige afhankelijkheidsrelatie aan. Ook merkt de gemachtigde op dat niet is aangetoond dat verzoekster en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat. Het enkele feit dat verzoekster gedomicilieerd staat op het adres van de referentiepersoon, toont op zich evenmin het bestaan van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie aan.

Verzoekster is het oneens met deze beoordeling, doch komt niet verder dan opnieuw te verwijzen naar de reeds voorgelegde stukken bij haar aanvraag van 21 juni 2023. Verzoekster gaat op geen enkele wijze in op de motieven van de bestreden beslissing en troost zich niet de moeite om aan te tonen waarom er, in weerwil

van de motieven van deze beslissing, alsnog een bijzondere afhankelijkheidsrelatie bestaat met de referentiepersoon waardoor ze tot een verblijf in het Rijk moet worden gemachtigd met toepassing van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster houdt vol dat ze in België geen inkomen heeft aangezien ze niet mag werken en geen financiële of materiële steun van de Belgische overheid krijgt. Ze gaat hiermee echter geheel voorbij aan het motief van de bestreden beslissing dat geen concrete bewijzen worden voorgelegd die dit betoog ondersteunen. Ook in het kader van haar verzoekschrift beperkt verzoekster zich tot het uiten van loze beweringen die door geen enkel bewijsdocument worden ondersteund. Hier kan dan ook geen rekening mee worden gehouden.

Waar verzoekster de Raad ervan tracht te overtuigen dat er weldegelijk een bijzondere afhankelijkheidsband met de referentiepersoon bestaat, kan enkel worden vastgesteld dat ze een andere mening is toegedaan dan verweerder, doch dit doet geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing. In wezen geeft verzoekster hiermee louter een eigen versie van of verklaring voor de feiten weer, zodat ze in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Verder betoogt verzoekster nog dat het bestaan van een *“echte en structurele afhankelijkheid”* het enige criterium is om tot een verblijf in België te worden gemachtigd volgens de Burgerschapsrichtlijn. Volgens verzoekster wordt de vereiste van het ‘ten laste zijn’ in de bestreden beslissing veel te strikt en in strijd met artikel 3.2 van de Burgerschapsrichtlijn toegepast.

In het licht van bovenstaande bespreking omtrent artikel 3.2 van de Burgerschapsrichtlijn, kan worden gesteld dat de gemachtigde niet kennelijk onredelijk of in strijd met het bepaalde in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat uit de voorgelegde stukken geen bijzondere afhankelijkheidsband tussen verzoekster en de referentiepersoon blijkt. Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat een andere interpretatie dient te worden gegeven aan het begrip *“ten laste zijn”* of *“deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”* dan diegene die door verweerder in de bestreden beslissing wordt toegepast. Ze zet niet uiteen op welke wijze de invulling van de begrippen *ten laste zijn* en *deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie* verschillend zou zijn in het licht van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, waarvan *in casu* toepassing wordt gemaakt, dan wel in het licht van artikel 3.2 van de Burgerschapsrichtlijn. Aldus maakt verzoekster niet aannemelijk dat artikel 3.2 van de Burgerschapsrichtlijn wordt geschonden.

De middelen zijn dan ook ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN

